

Lietuviai sveikino norvegus jų nacionalinės dienos proga

Zenonas Mačiulaitis

Gegužės 17 dieną Rugalando Lietuvių Bendruomenė dalyvavo Norvegijos nacionalinės šventės eisenoje „Folketoget“ („Žmonių traukinys“). 16 valandą daugiau kaip 90 organizacijų su vėliavomis ir transparantais rinkosi komunos organizatorių paskirtose vietose. Visas Stavangerio centras buvo užpildytas eisenos dalyvių ir atėjusiųjų švęsti Konstitucijos dienos. Žmonių gera nuotaika, giedros akys, šypsenos, sveikinimų šūksniai, orkestrų garsų aidas, vėliavų ir vėliavėlių jūra bei tautinio kostiumo įvairovė sukūrė bendrą pakilią momento aurą.

Norvegių tautiniam kostiumui būdinga sidabrinių papuošalų įvairovė. O mūsų lietuvaitės iš „Bunad“ (taip vadinasi norvegų tautinis kostiumas) papuošalų gausos išsiskyrė Baltijos auksu – gintaro karoliais, rankų darbo nertais geltonos, žalios ir raudonos spalvų aksesuarais. Kadangi lietuviai, dėvintys tautinį kostiumą, buvo iš skirtingų Lietuvos etnografinių regionų, tai norvegai galėjo matyti lietuviškų tautinių kostiumų skirtumus. Organizatoriams davus ženklą, o pučiamųjų orkestrui užgrojus, tautiečiai su Rugalando lietuvių bendrijos vėliava priekyje pajudėjo kartu su visa kolona.

Priekyje, vos už vienos organizacijos atstovų nuo mūsų, lietuvių, ėjo vienas pučiamųjų orkestras, o už mūsų – kitas. Pradžioje turėjome gerokai pavargti, kad žengtume koja kojon, kol išmokom priderinti žingsnį prie pasirinkto orkestro maršo takto. Lietuviai, pastebėję, kad norvegai išplėtę akis skaito, kas parašyta ant plazdančios vėliavos, norėdami pamatyti, kokia šalis sveikina juos, vėliavnešiui sufleravo palenkti vėliavą, kad geriau matytųsi.

Tūkstančiai pakilios nuotaikos žmonių išsirikiavusių abipus gatvių, stebėjo, telefonais filmavo eisenos dalyvius ir sveikino mojuodami vėliavėlėmis. Buvo malonu stebėti, kai lietuviai, pamatę pažįstamus norvegus, o norvegai lietuvius, priėję apkabindami sveikino vieni kitus. Kai eiseną trumpam sustojo, priėjo būrelis norvegų ir su norvegišku akcentu lietuviškai tarė: „Labas, kaip sekasi.“ Kitur girdėjom: „Hei, Litauen“ („Labas, Lietuva“) – sveikino mus, nors mes turėjome juos sveikinti. Bet labiausiai užgavo emocinę stygą akimirkos, kai net ne vienoj vietoj išgirdom norvegišku akcentu lietuviškai skanduojančią: LIETUVA, LIETUVA.

Stebint šventės vyksmą ir matant minias švenčiančių žmonių, kyla klausimas, ką valstybė darė, kad taip išpopuliarino šventę ir įdiegė piliečiams pasididžiavimą savo šalimi? Tiek Norvegijos vyriausybės, tiek sąmoninga visuomenė kartu, ranka rankon labai daug dirbo, kad iškeltų savo nacionalinės šventės minėjimą į tokį aukštą lygmenį. Pasak norvegų, juos, kaip tautą, labai sutelkė II pasaulinio karo metu hitlerinės Vokietijos okupacija.

Netrukus Norvegija siųs savo karius į Lietuvą, NATO kovinės grupės sudėtyje, saugoti mūsų šalies teritorijos. Juos išleis šeimos nariai ir artimieji. Mes, Norvegijoje gyvenantys lietuviai, šalia diplomatinio vyriausybių darbo, taip pat prisidedame prie šiltų ir draugiškų santykių valstybinių kūrimo.

Nuotraukos Lino Tautkevičiaus, filmavo Julius Miltenis

pasauliolietuvis.lt